

[Gert Petersen.]

steret, for Japan er en økonomisk gigant i en grad, som vi måske ikke altid gør os helt klart her i vor del af verden. Det er også betegnende, at økonomi, politik og militær strategi går op i en højere enhed i hans udlægning. Jeg synes, man fornemmer en ny amerikansk plan for at genvinde tabte positioner.

Fra SFs side må vi på det indstændigste advare Danmark mod at lade sig lokke ind i dette amerikanske spil. Det klogeste, vi kunne gøre, var at bryde helt med den militære blokpolitik og gøre det nu, en blokpolitik, som kun har været i stand til at forsinke afspændingen, og som måske vil være i stand til at skabe nye hindringer for den. Det værste, vi kunne gøre, ville være at bidrage til en voldsom genoplivelse af denne blokpolitik, for slet ikke at tale om at opgive retten til at udtræde af NATO med et års varsel, en ret, som vi dog har i dag. Det, som jeg synes ganske tydeligt ligger i disse Kissingerske tanker, er en plan om en sammenslutning af de rige kapitalistiske lande, så de kan samordne deres bestræbelser dér, hvor der i øjeblikket er splid imellem dem, og hvor USA atter i kraft af de aftaler, man så måtte indgå, bliver i stand til at spille den ledende rolle, som i øjeblikket er ved at smuldre.

Derfor vil vi også advare mod troen på, at et tæt udenrigspolitisk EF-samarbejde er et ægte alternativ til præsident Nixons planer. For det første bliver den vesteuropæiske union, man drømmer om at skabe, såmænd lige så imperialistisk som USA, og vi bliver lige så afhængige af stormagter i Europa, som vi ellers har været det af NATO-stormagter og først og fremmest USA. For det andet ved vi, at en sådan vesteuropæisk union vil opretholde og udbygge det militære samarbejde med USA. Det vil være et falsk alternativ. Hvis man tager premierminister Heaths taler, vil man se, hvordan han gang på gang har talt om den vesteuropæiske union — eller europæiske union, som han kalder den, men det ord kan jeg altså dårligt få over mine læber, for det er en vesteuropæisk union, der er tale om — og hvordan den militært går ind i et tæt samarbejde med USA og, som det hedder, deler byrderne, også de militære byrder, med USA. Der er altså ikke tale om noget ægte

alternativ. Jeg mener tværtimod, at alternativet måtte bestå i et samarbejde mellem de små og de mellemstore stater i og uden for Europa, for den sags skyld i og uden for blokkene, for der er sket det igennem de senere år, at adskillige af de små og mellemstore stater, også af dem, som er med i blokkene, har fået betydelig mere bevægelsesfrihed, end de havde førhen. Det er med sådanne stater, Danmark har et interesseløsskab, og det er sammen med dem, vi kunne og burde sætte ind på en fredeligørelse dér, hvor der er behov for det — ikke sammen med stormagterne og slet ikke sammen med den nye superstormagt, som der her er givet et såkaldt „blueprint“ til.

Formanden: Jeg kan meddele, at det er min agt at søge debatten gennemført uden pause.

Statsministeren (Anker Jørgensen): Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger til den tale, som dr. Kissinger har holdt om udviklingen i de transatlantiske relationer.

Jeg deler naturligvis udenrigsministerens opfattelse af denne tale og ser den ligesom han først og fremmest som en amerikansk opfordring til en forhandling om den fremtidige udvikling. Den danske presses omtale har imidlertid givet et fejlagtigt indtryk af denne tale, og derfor er det nødvendigt at kommentere det. Det indtryk, man kunne få af pressen, var, at en ny og geografisk mere omfattende forsvarsalliance muligvis skulle etableres. Selv om der således er tale om en misforståelse af, hvad dr. Kissinger har sagt, vil jeg alligevel gerne for en ordens skyld sige, at den danske regerings opfattelse er, at der ikke er noget grundlag for at overveje en revision af Den nordatlantiske Traktat i den retning, og jeg mener ikke, at Danmark vil kunne gå med til en udvidelse af traktatens geografiske område. Danmark vil nemlig ikke påtage sig særlige sikkerhedspolitiske forpligtelser f. eks. i Asien.

Regeringen mener, at Vesteuropas sikkerhedsinteresser er bedst varetaget igennem det sikkerhedspolitiske samarbejde, som i årenes løb er udviklet inden for NATO-alliancens rammer. Det er dette samarbejde, der efter vor opfattelse er hovedforudsætningen for afspændingsbestræbelserne og for de resultater, der vil komme på dette områ-